

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 805/2021
14.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела ометање правде из члана 336б став 2. Кривичног законика, одлучујући захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Лаза Зубића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 213/19 од 05.06.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 232/20 од 02.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 213/19 од 05.06.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 232/20 од 02.02.2021. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 213/19 од 05.06.2020. године, окривљена АА, оглашена је кривом због кривичног дела ометање правде из члана 336б став 2. КЗ, па јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а осуђена је и на новчану казну у износу од 15.000,00 динара, коју је окривљена дужна да плати у року од 30 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљена не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљена је обавезана на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена ББ је упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 232/20 од 02.02.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину, окривљене АА и њеног браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене АА, адвокат Лазо Зубић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 439. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 4), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе да је извршила кривично дело ометање правде из члана 336. став 2. КЗ, те одреди да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да чињенични опис дела дат у изреци првостепене пресуде не садржи субјективна и објективна законска обележја кривичног дела ометање правде из члана 336б став 2. КЗ. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је окривљена према чињеничном опису радње извршења „позвала телефоном суд, односно канцеларију судије...увредом ометала судију...“. Међутим, према ставу одбране окривљена описаном радњом није увредом, силом, претњом или на други начин ометала оштећену у вршењу судијске дужности наводећи да речи које је окривљена критичном приликом изговорила „никад није ту, ништа не ради“, не представљају увреду која би могла бити радња извршења предметног кривичног дела, чији је основни елемент изазивање друштвене опасности или штете, односно нарушавање ауторитета и независности судства, као и да се речи „ако јој ја дођем у суд, ја ћу јој...“ не могу сматрати претњом у кривичноправном смислу, услед које је дошло до ометања оштећене у вршењу судијске функције, па следствено изнетом, према ставу одбране, описано дело за које је окривљена оптужена и за које је оглашена кривом правноснажном пресудом није кривично дело.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу своје пресуде Кж1 232/20 од 02.02.2021. године, на трећој страни, у четвртом ставу и на четвртој страни, у првом и другом ставу, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче и то да нема доказа да је окривљена извршила предметно кривично дело и да је одбијањем доказног предлога одбране да се у својству сведока испита ВВ, повређено право на одбрану

окривљене, којим наводима, по оцени овога суда бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљене као разлоге подношења захтева истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 4), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 3. ЗКП, али истакнуте повреде закона не образлаже.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку, односно поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона, на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљене АА у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић